

Сирітка

Амвросій Метлинський

Із неба на́ світ гульк свята неділя,
І зрадувавсь, повеселішав світ,
І вийшло сонечко, мов на весілля.
Із саду божого, мов милий квіт.
Чиєсь мале край церкви плаче тихо:
Чи-то воно вже знає лихо?

Старе, мале до церкви знай пильнує,
Бо дзвін гуде, теленька, бов та бов!
Вже дяк співа, весь околоток чує;
З кадила дим у небо вже пішов.
Одним одна на улиці дитина.
Пошарпана на їй свитина.

Посипали із церкви чоловіки,
Тьма хлопців, баб, жінок, дідів, дівчат:

Посунулись старці, сліпці, каліки,
Зійшлись сусід з сусідом, з братом брат.
Дитину ту ніхто не закликає
Ніхто не привітає.

Ось сонечко вже піднялось, палає:
Пан вигнав мух, і зачинившись спить.
Хто лущить сім'я, в кремнях, в паці грає.
Хто так собі під хатою сидить, —
Сирітка знай по-під тинóm блукає:
Хіба хатиньки не має?

В піску на сонці дітвора іграє,
В біленьких сорочках... прийшло й воно
Його ніхто не знає, не займає;
Само меж ними, все одним одно.
Тим сонце світить, травка зеленіє,
Хто згарбать щастя-долю вміє.

Он біля церкви вп'ять, бачу, дитина.

Кругом нікого... христиться, бреде
Шляхом, куди з покойним домовина
Та піп з кадилом инколи іде.
Прийшло туди і сіло на могилу!..
Багато їх там зеленіло!

В вечерню дзвони вже людей скликали.
По-за селом гуло вже: бов та бов!
Над гробовищем ластівки літали,
Вітрець вечірній з поля йшов,
Воно к землі, мов к рідній, прилягало,
З могилою мов розмовляло...

Радесенька дитина уставала,
Мов рідних, батька, матінку, найшла:
На сонечко вечірнє поглядала,

Мов рідная там хатонька була:
З очиць слізки упали як роса
На травку... може в небеса!..